

begreber, og at det derfor er besværligt at regne skatten ud. Her fjernes en indkomstkategori, og den tilsvarende skat lægges sammen med anden skat. Det kan efter mine begreber ikke være andet end en forenkling, så hvis man siger, at al forenkling er af det gode, må man være tilhænger af det her.

Ellers må jeg sige, at det er, fordi det giver et større provenu, at man ikke er glad for det. Det er også nærmest det, jeg kan forstå er tilfældet for hr. Thulesen Dahl, men dér synes jeg, man skal være opmærksom på, at vi, når det hele er gennemført fra og med 1998, taler om et merprovenu på 20 mio. kr.

Det er meget vanskeligt at lave forenklinger, som er til gavn for alle, og som ikke har bivirkninger den ene eller den anden vej. Det ville være et mærkeligt samfund, der havde sådanne træk, at man kunne gøre sådan noget.

Det er en forenkling, og i den forbindelse vil jeg også sige, at der bliver tale om større symmetri. Jeg synes, man skal anskue det på den måde, at man genopretter en manglende symmetri og laver beskattningen symmetrisk: Fradrag og indkomst behandles symmetrisk.

Det er blevet nævnt, at man kunne kalde det lovgivning med tilbagevirkende kraft. Jeg har ved flere lejligheder gjort opmærksom på, at jeg synes, man skal være præcis, når man taler om begrebet tilbagevirkende kraft, og ikke bruge det i flæng. Det er trods alt et stærkt værdiladet ord.

Jeg synes ikke, at man kan bruge udtrykket tilbagevirkende kraft blot som synonym for skuffede forventninger, for det er jo det, vi taler om her. Fru Elisabeth Arnold var også inde på, at skuffede forventninger ikke er det samme som konsekvenser af en lovgivning med tilbagevirkende kraft.

Hr. Brixtofte var inde på, at det nærmede sig brud på finanslovaftalen, fordi den del af indkomsten, der bliver beskattet lidt skarpere, nemlig som følge af genvundne afskrivninger, skulle falde i 1995, og at det derfor ville være en de facto-stramning af erhvervsbeskatningen i 1995. Med det argument kan man sige, at ændringer af lovgivningen aldrig nogen sinde kunne gennemføres, for der bliver jo også tale om indkomst i 1995 osv.

Argumentet fører altså til, at man aldrig nogen sinde kan lave en lov, som betyder en stramning på et eller andet område, hvor hr. Brixtofte ikke synes om det. Det synes jeg også er en absurd kritik, som ikke rigtig går ind.

Med disse bemærkninger vil jeg håbe på et godt udvalgsarbejde og sige tak for førstebehandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 138: Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove. (Tilbagebetalingspligtig kontanthjælp m.v.).

Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 18/1 95).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Anna-Marie Hansen (S):

Socialdemokratiet er enig i forslaget om, at tilbagebetalt skattepligtig kontanthjælp fradrages i den personlige indkomst i den periode, hvor tilbagebetaling finder sted.

De nye regler vil være mere gennemskuelige og forståelige for kontanthjælpsmodtagerne, ligesom ændringerne vil betyde en administrativ forenkling for kommunerne.

Også de foreslåede ændringer af skattekontrolloven med hensyn til kommunernes indberetningspligt kan vi tilslutte os.

At der nu skabes hjemmel i personskatteloven til, at honorarlønnede og de i forslaget nævnte lønmodtagere får fradragsret for erhvervsmæssige befordringsudgifter, finder vi helt rimeligt.